

UZASADNIENIE

W. K. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 12.500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14.01.2017r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 21.12.2015r., którego sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Podał, że w następstwie wypadku doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz złamania kości łódeczkowej lewej, odczuwał zawroty głowy, ból ręki i kręgosłupa szyjnego, co utrudniało mu wykonywanie codziennych czynności. Z uwagi na brak pełnej sprawności w ręce musiał zrezygnować z planów prowadzenia warsztatu samochodowego. Podał, że złamanie ręki jest patologiczne i ręka już nigdy nie będzie sprawna jak przed wypadkiem.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne do rozmiaru krzywdy powoda.

Stan faktyczny:

Na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 21.12.2015r. powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, co wywołało u niego długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%. Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa, ograniczenie ruchomości biernej i czynnej (niewielkiego stopnia). Dolegliwości, wywołane urazem, bezpośrednio po zdarzeniu były znaczne; utrudniały mu wykonywanie niektórych czynności życia codziennego i obniżały ogólną sprawność organizmu przez kilka tygodni po zdarzeniu. Przez trzy tygodnie powód nosił kołnierz ortopedyczny. Obecnie dolegliwości te mają mniejsze natężenie i ograniczają się do występujących okresowo bóli ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa. Rokowania co do stanu zdrowia powoda są pomyślne. Przebyty uraz może jednak w przyszłości powodować okresowe nasilenie dolegliwości oraz przyspieszyć rozwój zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Wskazany dla powoda jest zatem oszczędny tryb życia, unikanie czynności obciążających kręgosłup oraz korzystanie z okresowej rehabilitacji. Zarazem nie ma przeciwwskazań do uprawiania sportów, wypełniania ról społecznych czy rodzinnych. W związku z wypadkiem powód nie wymagał i nie wymaga opieki osób trzecich.

Złamanie kości łódeczkowej, stwierdzone u powoda, nie powstało w wyniku wypadku z dnia 21.12.2015r.

Dowód:

opinia biegłego sądowego chirurga – ortopedy M. J. (k-72-76, 89-90);

karta informacyjna leczenia szpitalnego (k-13);

częściowo zeznania świadków B. K. i A. K. oraz zeznania powoda (k-54)

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powoda nie była sporna. Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Poza sporem było również, że dotychczas strona pozwana wypłaciła powodowi – tytułem zadośćuczynienia – kwotę 2500 zł.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane

jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

Skutki wypadku na zdrowiu powoda ustalono w oparciu o w.w. opinię biegłego lekarza z zakresu chirurgii – ortopedii, ocenioną, jako wiarygodna, spójna, jasna i rzetelna. Ustalono, że doznany w wypadku uraz kręgosłupa szyjnego spowodował długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda (2%). Obiektywnie uzasadnionymi były występujące u powoda dolegliwości bólowe tej okolicy. Uwzględniając okoliczność, że przed wypadkiem powód nie odczuwał dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, uznano, że uraz był czynnikiem, wyzwalającym zespół bólowy. Bezpośrednio po zdarzeniu, w okresie kilku tygodni, powód odczuwał ograniczenia w wykonywaniu codziennych prac, z uwagi na dolegliwości bólowe oraz konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego. Aktualnie jednak nie ma żadnych ograniczeń co do wykonywania obowiązków zawodowych, rodzinnych i społecznych, wbrew zgłaszanym wątpliwościom - może uprawiać sport. Wskazując na pozytywne rokowania, biegły zarazem stwierdził, że istnieje możliwość wystąpienia późnych powikłań przebytego urazu kręgosłupa w przyszłości. Każdy uraz kręgosłupa niesie bowiem ze sobą możliwość wystąpienia późnych powikłań w postaci zmian zwyrodnieniowych.

Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał ponadto na uwadze, że stwierdzone u powoda złamanie kości łódeczkowej nie powstało w wyniku wypadku z dnia 21.12.2015r. Uzasadnienie takiego wniosku, zawarte w opinii głównej i uzupełniającej, jest przekonujące, jasne i poparte dokumentacją medyczną powoda. W tych okolicznościach strona pozwana nie może odpowiadać za rozstrój zdrowia powoda, wywołany złamaniem ręki (art. 361§1 kc).

Powód nie wykazał też, aby następstwem przedmiotowego wypadku był rozstrój zdrowia psychicznego (nie stawiał się, bez usprawiedliwienia, na badanie wyznaczone przez powołanego biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, uniemożliwiając wydanie opinii w sprawie).

Dowody, zgromadzone w sprawie, pozwoliły na uznanie, że przedmiotowy wypadek skutkowało u powoda rozstrojem zdrowia jedynie w zakresie urazu kręgosłupa szyjnego. Uzasadnia to zasądzenie zadośćuczynienia w oparciu o powołane wyżej przepisy. Nawet przyjmując, że powód nie wykazał wszystkich swoich twierdzeń odnośnie następstw wypadku, Sąd uznał, że dotychczas wypłacona przez zakład ubezpieczeń suma jest za niska w stosunku do rozmiaru krzywdy powoda. Adekwatna będzie tu kwota 5.000 zł. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, młody wiek powoda (21 lat), rozmiar cierpień, odczuwanych przez niego w związku z bólami karku do chwili obecnej, a początkowo o znacznym nasileniu, ale także obecność samoistnych schorzeń, będących przyczyną odczuwanych dolegliwości, oraz pomyślne rokowania.

Odsetki od zasądzonej kwoty 2500 zł zasądzono zgodnie z żądaniem – bezspornym było, że powód zgłosił szkodę u strony pozwanej, wzywając do zapłaty zadośćuczynienia, które zostało przyznane przez pozwaną w zaniżonej kwocie w dniu 13.01.2017r. (k.23-25), zatem w dniu następnym pozwana była w opóźnieniu, powodującym obowiązek zapłaty odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

W dalszej części, powództwo o zapłatę z tytułu zadośćuczynienia, jako żądanie nadmierne i nieadekwatne do rozmiaru szkody, podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak w punkcie I i II wyroku.

Orzeczenie o kosztach w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98§1 kpc i art. 108§1 kpc.